

Николай Спасов е роден на 29.09.1981 г. в град Пазарджик.

Номер 1 в постоянната класация **ТОП 10** за 2002 г на сайта за нова българска литература „**БУКВИТЕ**“ (<http://www.bukvite.com>)

„*Две устни вино*“ е първата му стихосбирка.

Обикновено авторите издават книги за читателите си. Тази книга е уникална - читателите издават своя любим автор.

Пътят на тези стихове започва в душата на Николай, лъкатуши през страниците на интернет сайта „**Буквите**“ и стига до сърцата на читателите.

За неговата поезия тепърва ще се говори. В нея безумие и нежност, безбожие и божественост, женски смях и мъжки сълзи се вливат в лудешкия ритъм на момчешка песен под балкона на любимата и се възнасят бавно по витата топла снага на българската народна песен. Тук всяка метафора опива като глътка южно вино и всеки епитет парва като целувка от любима жена.

За самия автор може да се каже, че е от хората, за които Павел Матев пише:

*„Мене и подобните на мене
само Дон Кихот ще ни спаси...“*

На добър час, Ники!

от Буквите

Две устни вино

Николай Спасов

ДВЕ УСТНИ ВИНО

Познах те - по сълзата хладна
и светулката в ръцете.
От циганка го знам отдавна,
че сърцето ти ще свети.

Каква жена! Любовна песен,
кръчма моя, лудост страшна!
Налей от погледа небесен,
аз съм само празна чаша.

Налей от теб. Звезди постилай
и от тях ме жив изграждай
с две устни вино. Нямай милост!
Цял боля от зов и жажда.

Жажда по-безбожна
не познавам досега,
но и най-се помни
махмурлукът от жена!

Николай Спасов
Две устни вино
Copyright © Николай Спасов

© Надежда Лилова, художник, 2003

© Фондация "Буквите", 2003

ISBN 954-8826-59-3

ПОСТОЙ ТАКА

Постой така - да те погледам,
без да искам нищичко от теб.
Постой - до болка ненагледна,
свила ласкави коси в букет.

Постой така, за да извая
твоите космически черти.
Ах, колко небеса ухаят
в светлооките ти две луни...

Постой така! Китара будна
шепне приказка за влюбен сън -
и как безмилостно, безумно,
как пронизващо вали навън...

Постой така, не тръгвай, чу ли!
Късно е, къде във този дъжд
ще срещнеш пак шест нежни струни
и безбожно луд по тебе мъж?!

ШЕПОТ БЯЛ

Колко мъжки клетви, мила,
са си тръгвали в нощта...
Как намери още сила,
за да вярваш в любовта?

Колко сенки под очите
са от хорските злини...
Как успяваш, пак те питам,
да отвърщаш с добрини?

Колко пъти те разплаквам
до полуда, без вина...
Как все още мен очакваш,
всеотдайна и добра?

Ти с усмивка ме целуна
и дочух аз шепот бял:
"Не боли от лоша дума,
ако нещичко си дал..."

ПРИЗНАНИЕ

Добър вечер! Как си, лястовице бяла,
в този още недописан ден?
Ти стоиш - изтръпнала и онемяла,
не очакваше да видиш мен.

Господи! Та ти си същата,
както и в онези ненаситни дни,
в онзи танц с душата ти, насъщната,
който всички цветове взриви.

Няма ли да ме поканиш? Чакам вести.
Още ли си с твоето момче?
Аз се влюбвах. Може би безсрамно често,
но така ми беше по-добре.

Тичах след принцеси минзухарени
и разбрах от срещите безброй,
че жените други са създадени
само за да ме направят твой!

ТАНЦУВАЙ С МЕН

Мъжка лудост с дъх рисува
в палещ ритъм твойто тяло.
Боса, шеметно танцуваш
в ореол от луннобяло.

Парещи звезди се вият
в гъст венец върху косите.
Знам, безумство е, не крия,
да те грабна без да питам...

Танцувай с мен, богиньо бяла,
Жарава бясна постели.
Как мога да не вярвам в Рая,
щом тази лудост носиш ти!

Мъжка жажда с дъх рисува
в палещ ритъм твойто име.
Боса, шеметно танцуваш...
Аз не мога, научи ме!

МОЯТ "13 ФЕВРУАРИ"

Навярно ще бъде тъй мрачно и утре,
небето едва ли ще се проясни,
но този ден, още от своето утро,
аз зная - ще бъде красив.
Ще бъде красив, дори и за мене,
макар и обагрен в безцветна тъга,
че липсваш до мен, но в мен съхранена
е твойта красива и топла душа.
А ти? Ще бъдеш ли с него? При тебе
ще дойде ли с цвете очакван и тих?
Ще пусне ли блус и в танца обсебен
ще шепне ли тръпнеш в косите ти стих?
Аз утре ще плача за тебе без сила,
нали си за мене все още една...
И няма значение с кой си, но мила,
на празника утре не оставай сама!

Оригинална версия: Лиляна Цветкова

БРОДНИЦА

Дали случайно спомняш си за мен,
когато пишеш стихове за нея -
косите, устните ми от сатен,
целувката на дива орхидея?

Сравняваш ли ни тайничко наум,
когато вярва сляпо в любовта ти?
Дали си й признавал, че без шум
аз всяка вечер бродя във съня ти?

И понесла кръста си суров
на бродница - незрима в мрака,
ще те стоплям с предана любов,
но без любов от теб да чакам.

Дали прочетох в погледа горчив,
че с нея мислиш, че ще ме забравиш?
Ти може би си влюбен и щастлив,
но мене ваеш, докато я галиш!

Бродница ще стана в твоята душа
и сладка рана, белег от греха.
Бродница ще стана, но не ще те дам,
хиляда пъти с нея си по-сам!

ВМЕСТО СБОГОМ

Вместо сбогом в сетната ни вечер
ме събирай като за из път,
щом от утре ме забравиш вече,
да си имаш вяра или съд.

Вместо сбогом в твоята постеля
ме раздавай на трохички хляб,
щом се влюбваш или пък разделяш,
щом раняваш или те ранят.

Вместо сбогом... Тръгвай, нямам сили
да те гледам чужда тук, пред мен.
Виж, дори звездите са се скрили
от дъжда пронизващо студен...

Тръгвай, мила, но от мен възпята
пак възкръсвай с този послеслов,
щом потърся красота и святост,
моя безсмъртна, мъртва любов!

ЗАМЪЛЧИ

Замълчи...

Очите ти ухаят на желание.

Отпивам с устните ти

огън на кристали.

Спокойно,

съседката е глуха.

Замълчи...

Говори по тялото ми с пръсти.

Накарай клетките ми да крещят

и полети в ръцете ми.

Таванът се усмихва.

Замълчи,

после ще говорим за любов.

ОБИКНАХ ТЕ, КОГАТО ТЕ ЗАГУБИХ

Обикнах те, когато те загубих -
нелепо, безвъзвратно, непростимо.

Дали пък затова не се и влюбих?

Сега си Бог, и нафора, и вино.

Загубих те, когато те обикнах.

Ти ли рано тръгна, аз ли закъснях?

Какво, че с лунната ти нежност свикнах!

Просто златни дни, които пропилях.

Жена не - сякаш птица Жар отлитна.

Дали пък затова не се и влюбих?

Загубих те, когато те обикнах.

Обикнах те, когато те загубих.

СЛЯПА ЛЮБОВ

Открил случайно стъпките ти в полумрака,
примаях от няма болка някак изведъж:
те водят те натам, където, знам, те чака
загадния за плът достойният за тебе мъж.
Добре, върви, не мога да те обвинявам,
останах си завинаги ненужен в твоя ден.
Върви, не чакай! Нека сам се заблуждавам,
че може би обичаш него, но ще помниш мен.

Вземи със теб самотните ми, дълги нощи -
с тях в нирвана от любов му пътя освети.
Вземи сърцето ми, копнеещо те още -
Като диамант гърдите му да украси.
Отнеми надеждата в живота ми нелеп -
за духа му слаб в насъщен хляб я превърни.
Събери сълзите ми, изплакани по теб,
с вода светена устните му накваси.
И цял във шепата прах, в ненужен дим,
ме изгори със незаслужена омраза -
в пространството, ефирен и незрим,
над вас ще бяда...

И ще ви пазя!

ЛЮБОВЕН БЛУС

Танцувам блус. Сигурно сънувам.
Ето, че жадуваният миг дойде.
Скъп парфюм със сетива целувам.
Красота обгръщат моите ръце.

В ритъма вълшебен те притискам,
нека в приказка за миг се потопим.
С устни да те омагьосам искам,
с този танц във нежност да се преродим.

С поглед аз часовника проклинам:
седем са минутите на тоз копнеж.
Значи седем мига вечност имам,
а след туй... раздай ме на когото щеш!

Знам, че сенките край нас те плашат,
в мен ти виждаш само хорски клевети,
мислиш другите какво ще кажат,
че на този танц със мен се съгласи.

А искаш ли пред всички тук, открито,
да ме целунеш с устни от сатен?!
Напук на тези погледи, които
ще те почернят цяла зарад мен.

Кажи ми! Виж ме - целият треперя.
Сълзите ми в косите ти попиват.
Дали душата ти там ще намерят
или в жертва като мене те отиват?

Вместо отговор две длани кадифе
от раменете ми се снеха сляпо.
Значи приказката свърши? Е, добре,
Оставям те. Спокойно, мое злато!

Миг преди вратата да затвориш
аз благодарих в цигарения мрак.
"Няма за какво", ми отговори.
Ала не прибави "Заповядай пак"...

ПРАЗНИК

Приятели, добре дошли!
Щастлив ни повод всички пак събра.
Нали не може вечно да вали,
щом има дъжд, ще има и дъга.

Така небето праща благослов
и мъката ни вдън земя се скри.
Налейте пълни чаши със любов
да вдигнем тост с пречистени души.

И нека светят радостни очи,
и нека песен празнично ехти!.
Приятели, когато най-сме зле,
дано, дано като сега да сме!

ЗДРАВЕЙ, МОРЕ

Здравей, море, аз пак съм тук,
все тъй необузdana, дива,
в косите вплела дъх на юг,
свободна, слънчева, красива.

Аз пак съм тук, при теб, море
и пак с вълните ти ще тичам
към непревзети брегове
с криле на неуморна птица.

И пак ще паля ревността
във приказните ти сирени,
когато нежен бриз в нощта
довява твоя зов към мене.

Здравей, здравей, море,
събрало в кратките ни срещи
целувка с име на момче,
безброй звезди и още нещо...

ТВОЯ ВЕРЕН БРАТ

Ще бъда твоя верен брат
от днес - довчерашен любим.
Ще бъда глух, ще бъда сляп
за спомена неизлечим.

Ще бъда горди висини,
възкръснеш ли от пепелта.
Щом болка в тебе закипи,
утеха ще се нарека.

Щом в зимата поискаш юг,
ще бъда топлина и хляб.
Щом влюбена целунеш друг,
ще бъда твоя верен брат.

Хиляда и един мъже
ще омагьосват твоя свят,
ще плаща твойте грехове
единствен верният ти брат!

ЩЕ ТЕ НАМЕРЯ

Ще търся сърцето ти -
там нейде, в ръцете на другия,
дори ако трябва да открия Ада.

Ще търся душата ти -
нейде в самотата на умираща звезда,
там, де мъжките жадуващи очи
изстиват в твойта съвършена красота.

Ще търся любовта ти -
нейде в огнената жар под твоите пети,
там гдето в нестинарски лунен танц
ти завинаги с невинност свята се сроди.

Душата си до кръв ще изпохапя,
но вярвай ми, ще те намеря!
Ти едничък шанс ми само подари!

АКО...

Ако можеше да се погледнеш
поне за миг през моите очи,
ще видиш приказка вълшебна,
божествен дар за мъжките мечти!

Ще видиш нежност с тиха вяра,
най-чиста, съвършена красота,
бленувана икона свята,
ще видиш просто истинска жена.

Ще бъдеш най-сияйната звезда,
ти, мое бяло, слънчево момиче,
донесло с Рая Ад и самота,
ще питаш как така съм те обичал.

Ще питаш как съм можел да търпя
подобна болка да ме унижава.
Ще се чудиш без очи ли си била,
та си отблъснала любов такава.

И до мене тихо ти ще седнеш,
трогната и възхитена до сълзи,
ако можеше да се погледнеш
поне за миг през моите очи.

15 ЧЕРВЕНИ РОЗИ

От какви ли чувства пак обзет
плахо позвъних на твоята врата,
за да принеса с един букет
в жертва себе си на свята красота?

Какво ли исках да измоля,
претворявайки се във цветя?
Като дар, поставен пред икона,
на ревера ти да разцъфтя?

Какво ли исках да открия
в омагьосващите ти очи,
щом в плен на тяхната магия
са най-красивите ми дни?

Какво ли? Аз и сам не зная,
но с кръвта си всяка роза брах
и в перлен поглед - дар от Рая,
аз съдбата ни добре видях:

Петнадесет червени рози
обагриха рождения ти ден,
за да ми докажат, че до тебе
няма място повече за мен.

НА ТЕБЕ

Ще те търся в аромат на ранно утро,
ще бъдеш цвете, нежна пролетна роса,
ще долетиш с криле на пеперуда
и с мен ще бъдеш както никога добра.

Ще те търся даже в мидена черупка,
намерена сред морска, дънна самота,
но не мога като перлата красива
да те поставя за украса у дома.

Защото всяко цвете носи твойто име
и всяка божа капка дъжд е с твоя лик.
Защото и в лъчите слънчеви те има,
хляб насъщен си във гладен, страшен миг.

Защото като недостъпна самодива
ти пазиш своя свят от страховете.
Защото ти си като виното горчиво -
обичаш само силните мъже!

Дано ти никога да не узнаеш
от самота как може да боли.
Обичам те! (Това едва ли знаеш.)
И всичко друго забрави.

ОБИЧАМ

Обичам всепоглъщащо,
неудържимо,
без слънце,
без памет,
без въпроси,
без отговор,
без пощада,
без утеха,
без доказателства,
без присъда.
Обичам самотно,
до грях,
до самоотричане,
до болка,
до припадък,
до забрава,
до жестокост,
до полуда,
до ярост,
до смърт,
до изнемога...
Обичам така,
както само аз мога!

ПРИКАЗКА ЗА ЛОЗАТА

Спря се край лозата синеока
пътник изморен и я помоли:
"Приюти ме в сянката дълбока,
нахрани ме в страшната неволя..."

"Бягай, пътнико, пъдар ме гледа,
живи ще горим, ако ни хване!",
но сама след туй листа приведе
и с омайно грозде го нахрани.

Точно тук гощавката богата
от пъдаря късно бе видяна.
Закрещя тогаз от страх лозата,
че от подъл звяр била обрана...

Тъй не става, няма как,
дяволице бяла,
хем пъдаря да е спял,
хем лозата - цяла!

ПО ШЕКСПИР

Обичал съм! Твърдых, че е така,
но, Господи, отгде да зная,
че е възможна хубост като тая!
Не беше ангел, не бе и самодива -
в миража си за миг видях Жена -
несравнимо, покоряващо красива!

Дали бях сълзи на сирена пил,
извлечени през колбите на Ада?!
Да, бях щастлив! На себе си немил...
Сега съм в ужас от обидната награда!
Как потъвах в пъкления Ад,
когато се усещах стигнал Рая...
Как с Ангела и с Дявола се подиграх
и бях готов да се покая!

Сега очи, в които съм потъвал,
произнасят страшната присъда -
вяра и звезди, вселена и мечти
от себе си безжалостно ме пъдят!
И кой ще съм без тях - аз сам не зная...
Но така да бъде! Жребий наш, това е:
Над едни едва сега се съмва,
а над нас завинаги се стъмва!

ВКУС НА ВИНО И ЖЕНА

За какво са всички песни,
ако с виното не подлудят
и божествени, и грешни,
дяволите в теб за кой ли път...

За какво съм на земята,
ако с устни не вкуся греха?!
Господ сътворил Жената,
ала Дявол дал ѝ хубостта...

За какво да се покая -
че възпях очи като сапфир
и от избите на Рая
пих свещен любовен елексир?!

За какво?! Дори светия
би признал, че няма по света
по-опиваща магия
от пожара женска красота.

Няма! И не ме винете,
че съм мъж и затова
полудявам, щом усетя
вкус на вино и жена!

СЪХРАНЕН

На Веселин Маринов

Превърнах сцената в жарава,
прожекторът бе моята звезда...
Дано успяхме да забравим
за миг онази скрита в нас тъга.

Не знам какво ни още чака
и колко ноци няма да заспим,
но щастието идва, ако
на някого го първо подарим.

Затова в живота ни нелесен
стига ми едно сърце да сгрея,
щом заплаче с мен на всяка песен,
виждам моя смисъл да живея!

Все тая истина остава
след песните в душите ви и в мен:
Човекът е човек тогава,
щом в нечие сърце е съхранен.

Две устни вино (Съдържание)

1. Две устни вино	3
2. Постой така	5
3. Шепот бял	6
4. Признание	7
5. Танцувай с мен	8
6. Моят "13 февруари"	9
7. Бродница	10
8. Вместо сбогом	11
9. Замълчи	12
10. Обикнах те, когато те загубих	13
11. Сляпа любов	14
12. Любовен блус	15
13. Празник	17
14. Здравей, море	19
15. Твоя верен брат	20
16. Ще те намеря	21
17. Ако	22
18. 15 червени рози	23
19. На тебе	24
20. Обичам	25
21. Приказка за лозата	26
22. По Шекспир	27
23. Вкус на вино и жена	29
24. Съхранен	30

Николай Спасов
Две устни вино
Българска, първо издание

Надежда Лилова, художник, 2003

Фондация “Буквите”
www.bukvite.com

ISBN 954-8826-59-3